

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 16409/2024
30.01.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Мирјане Андријашевић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Драган Репић, адвокат у ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Миломир Петровић, адвокат у ..., ради деобе заједничке имовине, одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 363/24 од 12.03.2024. године, у седници већа одржаној дана 30.01.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 363/24 од 12.03.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 363/24 од 12.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П. 100/21 од 31.10.2023. године, у ставу првом изреке, утврђено је да је тужилац сувласник са уделом од 32,82% на породичној стамбеној згради, ближе одређеној у ставу првом изреке, са правом коришћења дела катастарске парцеле број ... из листа непокретности број ... у КО ... на ком се налази предметна зграда, и дела те парцеле који је потребан за редовну употребу објекта у одређеним мерама и границама, укупно 187 м², што би тужени били дужни признати и трпети. У ставу другом изреке одбијен је тужбени захтев у делу у којем је тужилац тражио утврђење сувласничког удела на породичној стамбеној згради описаној у ставу првом изреке преко утврђеног удела од 32,82% па до траженог удела од 3/5 (60%), као и у делу у којем је тражио да тужени дозволе тужиоцу да, пошто претходно изврши озакоњење куће која је изграђена без дозволе за градњу, путем физичке деобе издвоји свој сувласнички удео у предметној имовини. У ставу трећем изреке обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 164.800,00 динара са законском затезном каматом на наведени износ почев од дана извршности одлуке па до исплате, док је одбијен захтев тужиоца за накнаду трошкова преко досуђеног па до траженог износа од 203.500,00

динара са законском затезном каматом на ову разлику. У ставу четвртом одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 363/24 од 12.03.2024. године, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена је првостепена пресуда. Одбијен је захтев парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су изјавили благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији тужених као изузетно дозвољеној, Врховни суд налази да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23 - др. закон) да би се дозволило изузетно одлучивање о ревизији.

Правноснажном пресудом, утврђено је право сувласништва тужиоца од 32,82 % на кући ближе описаној у изреци првостепене пресуде, са правом коришћења на земљишту – делу катастарске парцеле на ком се налази предметна стамбена зграда и делу те парцеле који је потреба за редовну употребу објекта. Нижестепени судови су ценили допринос тужиоца у изградњи породичне куће, узимајући у обзир све околности случаја и утврдили да је тужиочев удео 32,82 %, у ком делу је тужбени захтев усвојен.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин одлучивања, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Ревиденти указују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, из ког разлога се посебна ревизија не може изјавити. Нису од значаја за дозвољеност ревизије ревизијски разлози којима се оспорава правилност примене материјалног права, у ситуацији када ревидент не истиче друге разлоге за изузетну дозвољеност ревизије, што су прописани - потреба за новим тумачењем права, за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Иако се позивају на неуједначену судску праксу, ревиденти не указује на конкретне одлуке судова у којима је изражено другачије схватање у вези са материјалноправним питањима о којима се водио спор.

У складу са наведеним, Врховни суд је применом члана 404. став 2. одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета дана 22.01.2021. године. Означена вредност предмета спора износи 1.000,00 динара.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 33. став 2. истог закона прописано је да ако се тужбени захтев не односи на новчани износ, меродавна је вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби.

Како у конкретном случају означена вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази законом прописани цензус од 40.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужених није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић